

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 287

16 Ὀκτωβρίου 2010

Δυό ἐποχές

Δυό δράματα

Πιτανεύω τό Σταυρό τῆς Θεϊκῆς Ἀγάπης, ἐνταγμένος στή χορεία τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Βηματίζω, ἀδιάκοπα, στά μονοπάτια τῆς σύγχρονης, ἀκόρεστης ἐγωπάθειας, ἀποθέτοντας στήν ἀνήσυχη σκέψη καί στίς κουρασμένες καρδιές τῶν συνοδοιπόρων μου τό μήνυμα καί τό στίγμα τῆς δυναμικῆς καί ἀνόθευτης Θεϊκῆς Ἀγάπης. Καί, παράλληλα, βλέπω, ἀκούω, μελετῶ, σταθμίζω τή γύρω μου πραγματικότητα. Βιώνω, μαζί μέ τούς ἀδελφούς καί τούς φίλους μου, τίς ἐντυπωσιακές ἐγγραφές τῆς ἐπικαιρότητας. Τό ἄλλο σχῆμα καί τήν ἄλλη ποιότητα τῆς ζωῆς. Καί τούς ἄλλους προβληματισμούς, πού ἀνεβάζουν στόν ὀρίζοντα σύννεφα καί δημιουργοῦν σαρωτικές καταιγίδες. Καί ἐγώ καί οἱ γύρω μου, μέ τίς καταβολές, πού προσδιορίζουν τούς βηματισμούς τῶν ὑπάρξεών μας καί μέ τίς εἰκόνες, πού συλλέγουμε ἀπό γύρω μας μελετοῦμε, σταθμίζουμε καί ἀξιολογοῦμε δυό διαφοροποιημένες ἱστορικές ἐποχές. Καί διακρίνουμε, νά καταστρώνονται μπροστά μας δυό δράματα, ἐντελῶς αὐτονομημένα καί ἀποστασιοποιημένα, πού ἐπηρεάζουν, ἄνισα, τό συνειδησιακό κλίμα καί δίνουν ἄλλη μορφή καί ἄλλο νόημα στόν ἀγώνα τῆς καθημερινότητας.

Η μιά ιστορική εποχή-ή πολυδιαφημισμένη βιτρίνα τούτων, τῶν ἔσχατων ἡμερῶν-πού ὑποτίθεται, πῶς τήν καρπωνόμαστε ὅλοι, εἶναι ἡ ροή τῶν τριῶν, κοντινῶν μας, αἰώνων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ «διαφωτισμοῦ» καί τῆς ἀντίστοιχης ἀνάπλασης τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἡ θεσμοθέτηση καί ἀπολυτοποίηση, ὡς ἀναφαίρετων προνομίων, τῆς προσωπικῆς μας ἐλευθερίας καί τῆς γκάμας τῶν ἀτομικῶν μας δικαιωμάτων. Τῆς κτήσης καί χρήσης τῆς εὐμάρειας, ὡς καρπογονίας καί ἀπόλαυσης τοῦ μόχθου μας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας. Τῆς ἀξιολόγησης τῆς ἡδονῆς, ὡς τῆς ἀκρότατης ἀπόλαυσης τῆς εὐτυχίας καί τῆς καταξίωσης τοῦ «εἶναι» μας.

Η δεύτερη εποχή, πού φτάνει στίς μέρες μας καί στή γενιά μας, ὡς μακρότατος ιστορικός ποταμός θείων δωρεῶν καί ὡς κληροδοσία ἐπίμονης, προγονικῆς ἀσκήσης, ἐγγράφει, ὡς προτεραιότητα, τήν ἀναγνώριση, τήν καταξίωση καί τήν ἐμπειρία τῆς ἀγάπης. Τή θυσιαστική προσέγγισή μας καί τήν ἀνυστερόβουλη διασύνδεσή μας μέ τό συνάνθρωπο. Τόν ἀδελφό καί τό συνοδίτη. Τήν ὑπαρξη, τή γνωστή ἢ τήν ἀγνωστη, πού, ἀπό γεννησιμιοῦ της, βρίσκεται, χαρισματικά, ἐνταγμένη στή μιά, πνευματική, οἰκογένεια, πού συσφίγγει τίς καρδιές καί ἐνώνει τίς φωνές στήν κοινή προσευχητική ἀναφορά πρὸς τόν Οὐράνιο Πατέρα καί στήν ἀναφώνηση: Πατέρα μας, πού βρίσκεσαι στούς οὐρανοῦς (*«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς...»*).

Αν ἀποτολμήσω νά ιστορήσω τήν παγωνιά καί τίς πληγές, πού φόρτωσε ἡ ἐγωπάθεια, πρὶν καί μετά τό κίνημα τοῦ ἐγωκεντρικοῦ «διαφωτισμοῦ» καί ἡ θεοποίηση τῆς ὕλης καί τῆς σάρκας, δέ θά βρίσκω μήτε ἀρχή μήτε τέλος. Τό κοινωνικό ἡφαίστειο βρίσκεται σέ διαρκή ἀναμόχλευση καί σέ ἀσίγαστη ἔκρηξη. Ἡ πλουσιοπάροχη ἀπόλαυση τῆς στιγμῆς (μοναδικό ὄνειρο καί μοναδικό ἄθλημα τῆς νεωτερικότητας), σύμπλεγμα γεύσης, χορτασμοῦ καί συνδρόμου στέρσης, ἀδιαφορεῖ ἢ καί περιφρονεῖ τίς πονεμένες κραυγές. Δέν ἐνοχλεῖται καί δέ συγκινεῖται, μέ τά ἀπανωτά ἐρεθίσματα τῆς ἀτομικῆς ἢ τῆς ὁμαδικῆς ἀντίδρασης. Δέν ἀποκρυπτογραφεῖ τήν καυτή ἀπεικόνιση καί προβολή τῶν ἐρειπωμένων καί ρυπωμένων καταφυγίων τῆς στέρσης.

Αν ξεφυλλίσω καί διαβάσω τόν ιστορικό κώδικα τῆς ἀγάπης, πού αἰῶνες ἀτώρα ζωογονεῖ τίς καρδιές καί ἀποκαθαίρει τήν «κοινωνία», θά συναντήσω ἄλλη ποιότητα ἀνθρώπων, ἄλλο προσανατολισμό, ἄλλη, ἀγαπητική, προσέγγιση, ἄλλη ἀντιμετώπιση τῆς χαρωπῆς ἢ τῆς θλιβερῆς ἐπικαιρότητας. Δέν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τά βιογραφικά στοιχεῖα τῶν ἐξαγιασμένων ὑπάρξεων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου δέ φωτίζουν καί δέν ἀναδεικνύουν μαχητές

Αὐτοπροδοσία καὶ αὐτοεξευτελισμός

Η σύγχρονη πραξικοπηματική επανεκμετάλλευση (για πολλοστή φορά και για ένα νέου διασυρμό της επσκοπικής, Συνοδικής αξιοπρέπειας) του τραγικού και άπορριμένου «επιτιμίου της άκοινωνησίας» με άναγκάζει να ανασύρω και πάλι στην

έπικαιρότητα μία λησμονημένη σελίδα σκοταδισμού και άφόρητης δυσσομίας. Ή σελίδα αυτή διασώζει τη μακρά σειρά των θλιβερών γεγονότων, που υπερπλήρωσαν την εκκλησιαστική χωματερή του 1994.

Είναι πολλά και αποκαρδιωτικά τα στίγματα της έκτροπής, που

της μιάς ή της άλλης κοσμικής ιδεολογίας, αλλά δοχεΐα της χαρισματικής αγάπης, που σκορπούν ευωδία ανωτερότητας και ελπίδα αδελφικής συμπαράστασης. Πολλοί από τους γνήσιους ποιμένες της Έκκλησίας μας αποφορτίστηκαν, θεληματικά, από τα βάρη της πατρικής παρουσίας, για να θερμάνουν τις απογοητευμένες καρδιές και για να ανασύρουν από το χάος της κατάθλιψης, όλους εκείνους, που περπατούσαν «έν χώρα και σκιᾷ θανάτου». Και αναριθμητοί, από τους εκκλησιαστικούς λειτουργούς και από τη σύνολη εκκλησιαστική σύναξη, περιφρόνησαν την ευμάρεια, παράτησαν τις ανέσεις και αφιερώθηκαν στον εξαντλητικό μόχθο της εξυπηρέτησης των αδύνατων και των πονεμένων και στη διασύνδεση του στενού ή του ευρύτατου περιβάλλοντός τους σέ Σῶμα αδελφωσύνης και αγάπης.

Τό ανασκάλεμα των ιστορικών βιβλιοθηκῶν, που διαφυλάττουν τα επαναστατικά φτερουγίσματα ή τα αίματηρά κινήματα της αθεϊστικής «διαφώτισης» και της κοινωνικής ανασύνταξης, δέ διασώζουν βιογραφικά τολμηρῶν αγωνιστῶν της αγάπης. Μᾶς προσφέρουν μόνο τα χρονικά των αίματοχυσιῶν και τα προφίλ των αγωνιστῶν, που χειρίστηκαν τις μηχανές του θανάτου. Ή προσέγγιση στίς ιερές και εξαγιασμένες βιβλιοθηκές της εκκλησιαστικής λιτανείας μέσα στο χρόνο, ανοίγει τους φωτεινούς ὀρίζοντες και αφήνει να λάμπουν τα πρόσωπα τῶν ἐνσυνείδητων διακόνων της αγάπης και να καταστῇ διακριτή ή πορεία, από τη φιλαυτία και τη βαρβαρότητα, στην αδελφική προσέγγιση και στην οἰκοδόμηση σχέσης εξαγιασμένης «κοινωνίας».

ἀλλοίωσαν τό ἁγιοπνευματικό, ἀποστολικό κάλος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ κολλεγίου καί ἔσυραν τήν ὑπόληψή του στό πεζοδρόμιο τῆς περιφρόνησης. Τά ντοκουμέντα, πού διασώθηκαν, ἱστοροῦν τή φρενήρη ἰσοπέδωση τῶν πυλώνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, τή μεταποίηση τῶν χώρων λειτουργίας τῆς ἐπισκοπικῆς ὑπευθυνότητας σέ ρίνγκ ἀναμέτρησης τῶν ἀκόρεστων φιλοδοξιῶν, τό βίαιο ἐξανδραποδισμό τῆς χαρισματικῆς Συνοδικότητος, τήν κατάφωρη παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Πολιτειακῶν Νόμων. Στό σύνολό τους συνθέτουν τό ζοφερό κλίμα τῆς ἔσχατης κατάπτωσης. Τῆς πνευματικῆς ἀλλοτρίωσης, πού προκάλεσε σειρά πύρινων ἀντιδράσεων ἀπό τήν ὀρθοφρονοῦσα πτέρυγα τῆς Συνοδικῆς ὁμήγυρης καί ἀπό τή λαοθάλασσα τοῦ προδομένου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Στά δυό προηγούμενα τεύχη τῆς Ἐλευθέρης Πληροφόρησης κατέχωρησα κείμενα καυτά-ἀναφορές Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν πρὸς τόν τότε προκαθήμενο Σεραφεῖμ καί πρὸς τοὺς ἀδελφούς Συνοδικούς, πού ἀποκαλύπτουν τό σχεδιασμό μιᾶς ἀνταρσίας, μέ στόχο τή μετάλλαξη τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» (πού δέν ἐπηρεάζει καί δέν ἀλλοιώνει τή διοικητική ὑπευθυνότητα τοῦ Μητροπολίτη) σέ πράξη σφαγῆς καί ἐξόντωσης. Καί

αὐτό, γιά νά θεωρηθεῖ κενή ἡ Μητροπολιτὴ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος καί νά χρησιμοποιηθεῖ, ἀπὸ ἓνα τιτουλάριο Μητροπολίτη, ὡς ἐφαλτήριο στὴν κούρσα του γιά τό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν.

Μέ διαπιστωμένο τό γεγονός, ὅτι ἡ παρερμηνεία τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» λειτούργησε καί λειτουργεῖ ἀκόμα, ὡς ἄμαξα τῆς ἰδιοτέλειας καί τῆς ἀμαρτωλῆς σκοπιμότητος, καί μέ ὀλοφάνερη τὴν πρακτικὴ ὅτι ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος τό χρησιμοποίησε καί τό χρησιμοποιεῖ, γιά νά πετύχει τὴ δική του, ὀριστικὴ ἐξόντωση, θά ἐπικαλεσθῶ μερικά περιστατικά καί μερικά ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιά νά ἀποδείξω τὴ δολιότητα τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος.

Ποιό ἦταν τό θέμα, πού προκάλεσε τὴν κρίση τοῦ 1994;

Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ, μέ τὴ συνοδεία τῶν ὑποτακτικῶν του Μητροπολιτῶν, ἐπέβαλε στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες, στὸν Λαρίσης Θεολόγο, στὸν Φαναριοφερσάλων Κωνσταντῖνο καί στὸν Ἀττικῆς Νικόδημο, τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας. Δηλαδή διέκοψε τὴν «καλημέρα» καί τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μαζί τους. Ἡ πράξη αὐτὴ ἦταν ἀπλῶς θεαματικὴ. Γιατί ἀπὸ τὴ στιγμή, πού ὁ Σεραφεῖμ ἔγινε Ἀρχιεπίσκοπος, ὄχι μόνο ἀρνή-

θηκε τήν ἐπικοινωνία μέ τούς Μητροπολίτες αὐτούς, ἀλλά καί κήρυξε διωγμό ἐναντίον τους.

Μετά τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου, ὁ τότε τιτουλάριος Μητροπολίτης Δωδώνης (καί νῦν Ζακύνθου) Χρυσόστομος, ὁραματίστηκε νά ἐξοβελίσει τούς τρεῖς ἀπό τίς Μητροπολιτικές τους ἔδρες, γιά νά πετύχει τή δική του ἐγκατάσταση στή Μητρόπολη τῆς Ἀττικῆς καί, μετά, ἀπό τήν Ἀττική νά ἐκστρατεύσει γιά τήν κατάληψη τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ σηματοδοτοῦσε τό ἐνδεχόμενο τῆς χηρείας τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καθέδρας καί ὁ κ. Χρυσόστομος δέν ἐπέτρεπε στόν ἑαυτό του νά περιφρονήσει τήν εὐκαιρία.

Ὡστόσο, δέν ἦταν μόνο ὁ Χρυσόστομος, πού εἶχε στοχεύσει τά ὁράματά του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ὁμάδα τῶν δελφίνων, ὁ τότε Δημητριάδος Χριστόδουλος, ὁ τότε Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμος καί ὁ τότε Θηβῶν καί Λεβαδείας Ἱερώνυμος παρακολουθοῦσαν, μέ ἰδιαίτερη προσοχή καί μέ καυτές τίς φιλοδοξίες τους, τήν ἐξέλιξη τῆς ἀσθένειας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ καί τίς δημόσιες ἢ ὑπόγειες κινήσεις τοῦ Δωδώνης Χρυσόστομου. Σ' αὐτό τό κλίμα καί στήν ἔνταση αὐτῆς τῆς ἀντιμαχίας, εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας τά κείμενα, πού διαβάσατε στά προηγούμενα φύλλα τῆς «Ἐλεύθερης Πληροφόρησης

καί πολλά ἄλλα, πού γεμίζουν τό ντοσιέ τῆς ἀφυπνισμένης ἀντίδρασης.

Πρόθεσή μου, κατά τίς στιγμές, πού χαράσσω αὐτές τίς γραμμές, εἶναι νά παρουσιάσω τίς συγκεκριμένες ἐκτιμήσεις τῶν Συνοδικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού ἀκριβοζυγίζουν τή στενή ἐμβέλεια τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» καί στιγματίζουν ὅλους τούς πονηρούς σχεδιασμούς καί ὅλες τίς ἐξευτελιστικές ἱντριγκες, πού χρησιμοποιήθηκαν γιά τή μετονομασία τοῦ ἐπιτίμιου σέ βαρύτατη ποινή, ἀρκετή νά ἐπιβάλλει τήν ἀπομάκρυνση τοῦ Μητροπολίτη ἀπό τό θρόνο του.

Τό τόλμημα τοῦ Δωδώνης Χρυσόστομου ξεσήκωσε σάλο. Ἀναστάτωσε τούς δελφίνους, πού ἔβλεπαν τή θρασύτατη παρέμβαση νά πνίγει τά ὄνειρά τους καί νά τούς φράσει τό δρόμο. Ἀλλά, παράλληλα, διέγειραν σέ δυναμική ἀντίδραση τή συντριπτική πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μεταφέρω μικρό, ἀντιπροσωπευτικό μέρος, ἀπό τόν ὄγκο τῶν κειμένων, πού ἀναστάτωσαν τή Συνοδική ὁμήγυρη καί πού προκάλεσαν τό ὥστικό κύμα τῆς ἀντίδρασης καί τῆς διαμαρτυρίας σέ μεγάλες ὁμάδες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ὁ Δημητριάδος Χριστόδουλος (ἀργότερα Ἀρχιεπίσκοπος) στίς 8 Ἀπριλίου 1994 γράφοντας στὸν τότε Ὑφυπουργό Τύπου Εὐάγγελο Βενιζέλο, ἀναφέρεται σέ συγκεκριμένη διαπλοκή παράγοντα ἢ παραγόντων τῆς Ἐκκλησίας, πού κατ' ἐκείνη τή στιγμή ἐπιδίωκαν τήν ἄλωση τῶν δυό Μητροπόλεων, Ἀττικῆς καί Λαρίσης, μέ ὄραμα περαιτέρω προώθησης τῶν φιλοδοξιῶν τους: «...Δέν θά πρέπει ἀσφαλῶς νά ἀγνοῖτε, ὅτι ἡ κίνησίς σας αὐτή ἐντάσσεται εἰς ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἀλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρουμένων ὡς ἐν χρεῖα διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καί Λαρίσης, προκειμένου νά καταλάβουν αὐτάς ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον, καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθήσουν τίς προσωπικές των φιλοδοξίες...».

Ἡ ἐφημερίδα «Ἑστία» τῆς 8ης Ἀπριλίου 1994, μεταξύ ἄλλων, γράφει: «...Οἱ Μητροπολίται Πειραιῶς κ. Καλλίνικος καί Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος, ἔθεσαν εὐθαρσῶς τό θέμα καί ἐτόνισαν μεταξύ ἄλλων ὅτι τήν Δ.Ι.Σ. οὐδέξέκπροσωπεῖ παρά μόνον ὁποῖον ὀρίζει ἡ Δ.Ι.Σ. Κατά συνέπειαν ἀναρμοδίως συνηντήθη ὁ Μητροπολίτης Δωδώνης κ. Χρυσόστομος μέ τόν Πρωθυπουργόν κ. Ἀ. Παπανδρέου καί ἐζήτησαν νά ἐπιτιμηθῇ δι' ἐγγράφου».

Σύμφωνα μέ τό ρεπορτάζ τῆς

ἐφημερίδας «Ἑστία» τῆς 8ης Ἀπριλίου 1994, ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος ἔστειλε τηλεγράφημα στὸν τότε Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας Κωνσταντῖνο Καραμανλή καί, μεταξύ ἄλλων, ὑπογραμμίζει: «Ὁ τιτουλάριος Μητροπολίτης Δωδώνης οὐδέποτε ἔλαβεν ἐξουσιοδότησιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἵνα συζητήσῃ μετά τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ἢ ἄλλων Κυβερνητικῶν παραγόντων θέματα μεζονος σημασίας καί σπουδαιότητος, ὡς π.χ. τό περί τρόπου ἐκλογῆς Ἀρχιερέων, τό ἐκκλησιαστικό ζήτημα, τήν Ἐκδοσιν Νόμων ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων κ.λ.π. Παρακαλοῦμεν νά τόν ἀγνοήσετε».

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ διαμαρτυρία ὑπογραμμίζει-μέ τόνο πικρίας καί ἀπογοήτευσης-ὅτι ἡ ὑποχθόνια δραστηριότητα τοῦ τότε Δωδώνης, ὅχι μόνο ἔστηνε προσκόμματα στήν ἀκριβοδίκαιη, Συνοδική διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἀπεργαζόταν καί τόν εὐτελισμό τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καί τήν ἀπαξίωση τοῦ ποιμαντικοῦ μόχθου.

Μετά ἀπό ἓνα περίπου μήνα, λίγες μέρες μετά τό Πάσχα, ὅταν οἱ μεθοδεύσεις τοῦ Δωδώνης Χρυσόστομου εἶχαν καταντήσῃ κοινό ἀνάγνωσμα καί πανελλήνια χλεύη, ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος, φορτισμένος καί ἀπογοητευμένος, συνέταξε «Ἐγκύκλια ἀναφορά» καί τήν ἀπηύ-

θυνε πρὸς τὴ Σύνοδο, πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Μητροπολίτες. Μὲ ὕφος αὐστηρὸ καὶ ἐναγώνιο, ἐπισημαίνει τίς ἐκτροπὲς καὶ καταγγέλλει τοὺς ἐνόχους: «Καταγγέλλω ἐνώπιον Ὑμῶν, Ἀδελφοί, ὅτι λειτουργοῦν ἤδη ἐρήμην τῆς Ἱεραρχίας λὶαν ἀποδοτικῶς, ἀλλὰ καὶ λὶαν ἐπικινδύνως, ἐργαστήρια τοῦ σκοτόους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐξυφαίνονται σχέδια διὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἑνδον!... Διὰ τοῦ ὡς ἄνω συνοπτικῶς περιγραφομένου ἐκκλησιαστικοῦ πραξικοπήματος ρυθμιστῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων θὰ ἀνεδεικνύετο ὁ Μητροπολίτης Δωδώνης, ἔπειτα βεβαίως καὶ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν του εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἀττικῆς! Ἡ τροποποίησις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καὶ ἡ ἔκδοσις τῶν Διαταγμάτων ἐκπτώσεως τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν θὰ συνέπιπτον χρονικῶς, ὥστε πρὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διὰ συνοπτικῶν διαδικασιῶν νὰ εἶχον ὀλοκληρωθῇ αἱ ἀποφάσεις τῶν μὲν καὶ ἐκλογῆς τῶν δέ!».

Τὸ κείμενο τοῦ Καλαβρύτων ἦταν σαφές καὶ ἀποδεικτικό. Ὡστόσο, ἡ παγερὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου, πού τὸ ὑποδέχτηκε ἀδιάφορα καὶ τὸ ἔσπρωξε στό ἀρχεῖο, ἔδινε τὸ στίγμα, ὅτι ὁ «ἀναρρώσας» Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν μεμυημένος στό «κολασμένο» σχέδιο καὶ δέν εἶχε τὴ διάθεσιν νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τίς ἀντιδράσεις τῶν

ἀντιφρονούντων.

Τὰ ὑπομνήματα διαμαρτυρίας τῶν Μητροπολιτῶν, τὰ καθημερινὰ δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων, οἱ ψίθυροι τῶν Συνοδικῶν διαδρόμων, τῶν σαλονικῶν, ἀκόμα καὶ τῶν πεζοδρομίων, ἀναμασοῦσαν τὴν εἰδηση, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ καὶ ὁ συνεργός του, τιτουλᾶριος Μητροπολίτης Δωδώνης, εἶχαν δρομολογήσει, μὲ πείσμα καὶ μὲ φόρτιση ἀδιαλλαξίας, τὸ σκοτεινὸ σχέδιό τους νὰ ἐξοντωθοῦν, ἔστω καὶ ἀντικανονικά καὶ βαρβάρικα οἱ τρεῖς Μητροπολίτες, πού πρὶν ἓνα χρόνο τοὺς εἶχαν τιμήσει μὲ πρόσθετο διωγμὸ καὶ μὲ ἀφόρητες περιπέτειες καὶ νὰ προωθηθεῖ ἡ πολυτάλαντη(!!!) καὶ πολυσχολιασμένη προσωπικότητα τοῦ Δωδώνης στό πλατύσκαλο τῆς Μητροπολὸς Ἀττικῆς, γιὰ νὰ μπορέσει, «ἐν καιρῷ εὐθέτῳ», νὰ ἐπιχειρήσει τὸ τελικὸ του ἄλμα, πού θὰ τὸν ἔφερνε στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ ντοσιέ τῶν διαμαρτυρικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ ἀνασύρω καὶ ἓνα κείμενο, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐνοχλημένη συνείδηση καὶ ἀπὸ τὴ γραφίδα τοῦ τότε Μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τοῦ κ. Ἱερώνυμου.

Τὸ κείμενο αὐτὸ ἔχει μιά δια-

φορετική χρειά. Ὁ Ἱερώνυμος ἐπισημαίνει τή δραματικότητα τῶν καιρῶν, ἀλλά δέ δανείζεται ὕφος σκληρό, γιά νά μή λυπήσει, «καθ' ὑπερβολή», στενούς φίλους καί γιά νά μή φανεῖ ἀχάριστος στόν προκαθήμενο εὐεργέτη του.

Στέλνει τήν ἐπιστολή του στό στενό φίλο καί συνοδοιπόρο Μητροπολίτη Ἰωαννίνων Θεόκλητο. Ἰστορεῖ τό χάος. Τόν ἱκετεύει νά δραστηριοποιηθοῦν, ἀπό κοινοῦ, γιά νά πείσουν τό «Γέροντα» (τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ), νά κινηθεῖ θετικά καί δυναμικά, γιά νά ἀποσοβηθεῖ «τό ἐκκλησιαστικό πραξικόπημα» καί νά διασωθεῖ-κατά τό τελευταῖο κομμάτι τῆς ἡγετικῆς διαδρομῆς του-τό ἀρχιεπισκοπικό του γόητρο.

Αὐτή ἡ ἀβρότητα καί ἡ συναδελφική διασύνδεση προβάλλει μέ τήν πρώτη ἀνάγνωση τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἱερώνυμου. Ὑπάρχει, ὅμως καί μιὰ ἄλλη χροιά, πού ἔστω καί διακριτικά, διαχέεται στό γραπτό του μήνυμα. Ὁ Θηβῶν Ἱερώνυμος, ἤδη ἀπό ἐκείνη τήν ἐποχή, εἶχε στηλώσει τό βλέμμα καί τούς πόθους τῆς καρδιάς του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Ἡ ἀνάρρησή του ἐκεῖ, ἦταν τό ὄνειρό του καί τό «βραβεῖο» τοῦ ἀθλήματός του. Ἡ αἰφνιδιαστική εἰσπήδηση τοῦ τιτουλάριου Μητροπολίτη στό στάδιο τοῦ ἀγῶνα του, ἦταν φυσικό νά διεγείρει τό φόβο καί νά προκαλέ-

σει πανικό. Τό προσωπικό του γράμμα στόν ἀδελφό του Θεόκλητο, μπορεῖ νά διαποτίζεται καί ἀπό αὐτό τό φόβο, ἀλλά εἶναι διατυπωμένο τόσο διακριτικά, πού δέν ἀφήνει σχισμές διαφυγῆς τῶν φόβων του.

Μόνο, πού στό τέλος, ζητάει, ὡς χάρη, ἡ ἐπιστολή του αὐτή νά μή διολισθηθεῖ σέ ξένα χέρια, ἀλλά νά μείνει ὡς μνημεῖο ἀδελφικοῦ διαλόγου.

Τή μεταφέρω ὁλόκληρη:

Λειβαδιά 12-4-1994

Ἀγαπητέ ἀδελφέ Θεόκλητε,

Ἐφυγα χθές βράδυ πολύ σκεπτικός ἀπ' τό Ψυχικό ἀφ' ἐνός μέν γιά τήν ὅλη δημιουργούμενη ἐκκλησιαστική κατάσταση ἀφ' ἐτέρου δέ γιά ὅσα συζητήσαμε μπροστά στό Γέροντα, φοβούμενος μάλιστα ὅτι εἶπα περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά σοῦ μιλήσω μέσα ἀπ' τήν καρδιά μου.

Ἐκεῖ πού ὀδηγοῦνται τά πράγματα πιστεύω ὅτι καί τήν ὑγεία καί κατάσταση τοῦ Γέροντα θά ἐπιβαρύνουν καί τά ἐκκλησιαστικά θά ἐπιπλέξουν περισσότερο. Θυμᾶσαι τήν πρότασή μου, τήν ὁποία ἀπέρριψες ἀμέσως. Θά τήν ἐπαναλάβω. Ὁ ἀκολουθούμενος δρόμος δέν ὀδηγεῖ πρὸς θανάτο. Πρότεινα, αὐτήν τήν ὥρα καί λόγω τῶν ἡμερῶν, πού διανύουμε καί λόγω τῆς ὑγείας τοῦ Γέροντα νά ἀνασταλοῦν ὅλες οἱ ἐνέργειες ἀπό

κάθε πλευρά. Μετά πς έορτές του Πάσχα, άφοϋ ή ύγεία του Μακαριωτάτου βελτιωθή, όπως πιστεύουμε, καί άφοϋ εΐναι δυνατόν, νά συγκληθή ή Ίεραρχία μέ θέμα τήν εξέταση τής δημιουργημένης καταστάσεως καί τήν τοποθέτηση του καθενός μας ύπευθύνως.

Ήσουν άπόλυτα άρνητικός καί μάλιστα όξύς. Εΐπες ότι ή Ίεραρχία άπεφάσισε, επέβαλε τό έπιτίμιο τής άκοινωνησίας καί προσπάθησες νά στηρίξεις αυτές πς θέσεις.

Τά εΐπα καί παλαιότερα καί τά έγγραφα στόν Γέροντα. Κέντρον τής ζωής μας τής Έκκλησιαστικής πρέπει έπιτέλους νά εΐναι τό όλο σώμα τής Ίεραρχίας βουλευόμενο όμως ελεύθερα, άλλιώς πρέπει νά πάψουμε νά μιλάμε γιά «αύτοδιοίκητο» γιά πολιτειακές έπεμβάσεις ή Σ.Τ.Ε. κ. ά.

Πιό συγκεκριμένα, άδελφέ: Ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος έπιβάλλει τό έπιτίμιον τής άκοινωνησίας ή όπως άκόμη έγράφη τής στερήσεως πάσης τιμής. Δέν έπιμένω σ' αυτά. Αύτά εΐναι τά φαινόμενα, προχωρώ στό βάθος. Έκλήθη ή Ίεραρχία νά έπικυρώσει τό έπιτίμιον ή όπως χαρακτηριστικώς ύπεστηρίχθη νά «άποκοποϋν άπ' τό σώμα τής Έκκλησίας» ή «έθεσαν έαυτούς έκτός Έκκλησίας».

Θυμάσαι άσφαλώς τς συζητήσεις καί τό ξάφνιασμα τής προτάσεως γιά έκλογή τους είς προσωποπαγείς Μητροπόλεις. Διερωτώμαι άδελφέ μου «οί έν άκοινωνησία» καί

«έν άποκοπή» εύρισκόμενοι πώς έκλέγονται Μητροπολίτες; Μετά τήν έκλογή τους, τήν όποίαν δέν άπεδέχθησαν, δέν κρίνω συμπεριφορές, πώς ξαναθυμούμεθα «τό έπιτίμιον τής άκοινωνησίας»; Μά εΐναι όλα αύτά σοβαρές τοποθετήσεις; Καί θά ύπάρξουν άνθρωποι άπλοϊ όχι κἀν ιστορικοί οί όποιοι δέν θά γελάσουν μέ τά κακώματά μας;

Άσφαλώς συνειρμικά σκέπτεσαι καί δικαιολογημένα ότι άγωνίζομαι αύτήν τήν ώρα γιά τούς τρεΐς Μητροπολίτες. Πίστεψέ με, άδελφέ έξομολογητικά στό λέω, δέν ύπηρετώ οϋτε άγωνίζομαι γιά πρόσωπα, αύτά θά παρέλθουν, άλλά γιά τήν Έκκλησία μας, ή όποία θά μένει.

Εύρισκόμενος κοντά στό Γέροντα, μπορείς νά προσφέρεις μεγάλη ύπηρεσία καί στόν Ίδιο καί στήν Έκκλησία. Καί ή ώρα αύτή εΐναι ή καταλληλότερη καί ή πλέον κρίσιμη.

Άνακεφαλαιώνοντας σοϋ ύπογραμμίζω καί πάλι τήν πρόταση καί είσήγησή μου.

1. Νά άνασταλοϋν άπ' όλες τς πλευρές οί κάθε είδους διαδικασίες καί ένέργειες.

2. Νά περάσουν οί ήμέρες του Πάσχα τουλάχιστον ήρεμα.

3. Μετά τς γιορτές καί άφοϋ συνέλθει ό Γέροντας νά κληθή ή Ίεραρχία μέ μόνο θέμα τήν δημιουργημένη κατάσταση. Έκεΐ νά τοποθετηθοϋμε όλοι ύπεύθυνα, πρόσ Θεοϋ όμως χωρίς παρασκήνια καί μεθοδεύ-

σεις. Στίς προτάσεις πού θά διαμορφωθοῦν νά γίνει ψηφοφορία, μυστική ὁμως, διότι ὁ ἄλλος τρόπος μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στά σημερινά ἀδιέξοδα.

Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ψηφοφορίας νά εἶναι ἡ γραμμὴ πλεύσεως τοῦ Μακαριωτάτου καί τὴν ὁποιαδήποτε εὐθύνη νά ἐναποθέσει στό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Αὐτό γιὰ μένα εἶναι τό Αὐτοδιοίκητον.

Παίδεψε σέ παρακαλῶ τίς σκέψεις μου μακρυὰ ὁμως ἀπὸ προκαταλήψεις. Πιστεύω ὅτι αὐτὴν τὴν ὥρα εἶσαι ὁ μόνος πού μπορεῖς νά βγάλῃς ἀπὸ τό ἀδιέξοδο τὸν Γέροντα καί τὴν Ἐκκλησία. Ἀλλιῶς ἀκολουθοῦν πολὺ δύσκολες μέρες. Ἡ ἀγάπη μας γιὰ τὸν Γέροντα δέν πρέπει νά ἐξαντληθῇ στὴν ὁποιαδήποτε ἰατρικὴ φροντίδα ἢ ἀγωγή (καί ὁμολογῶ ὅτι ἡ προσφορά σου μ' ἔχει συγκινήσει καί ἔχει ἀνεβάσει τὴν ἐκτίμηση στό πρόσωπό σου) ἀλλὰ πρό πάντων στὴν διαφύλαξη τῆς ἀξιοπρέπειάς του γιὰτί ὁ Γέροντας δέν πρέπει νά τελειώσει, ὅποτε τελειώσει τὴν διακονία του, μέ τέτοιου εἶδους ἐκφυλιστικά φαινόμενα.

Πάντοτε μέ ἀγάπη καί ἐκτίμηση

Γιάννης Χ. Ληρατζιάδης

(Παρακαλῶ τὸ κείμενο αὐτὸ νά μείνῃ μόνο μεταξύ μας.)

Γ

✠✠✠

Τὰ γεγονότα, πού δρομολογήθηκαν, μετὰ τίς ὑπόγειες διαβουλεύσεις τοῦ Δωδώνης Χρυσόστομου καί τίς δυναμικὲς ἀντιδράσεις σημαντικῆς μερίδας ἐκ τῶν Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, ἀποκάλυψαν καί δημοσιοποίησαν τοὺς κρυφοὺς σχεδιασμούς. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας Σεραφεὶμ ἦταν πεισματικά ἐδραιωμένος στὴν ἀπόφαση νά ἀνυψώσει τὸν «ἐκλεκτό του» τιτουλάριο Δωδώνης στό θρόνο τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς ἀντιγνωμίες τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας καί γιὰ τὴν κατακραυγὴ τοῦ διογκωμένου ἐκκλησιαστικοῦ πλήθους.

Στά μέσα Μαΐου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισημοποίησε τὴν ἀπόφασή του καί κάλεσε τὴν Ἱεραρχία, γιὰ τίς 25 Μαΐου, μέ ἀποκλειστικὸ θέμα τὴ διενέργεια ἐκλογῶν καί τὴν πλήρωση τῶν «ἐν χρεΐα» Μητροπολιτικῶν θρόνων.

Ἡ ἀναγγελία αὐτὴ ἀνέβασε καινούργια καταιγίδα. Ἀλλὰ ὁ Σεραφεὶμ καί ὁ τιτουλάριος προστατευμένος του δέν πτοήθηκαν. Ἔμειναν σταθεροὶ στοὺς σχεδιασμούς τους. Κάλεσαν τό «λόχο», νά εὐθυγραμμιστεῖ μέ τίς ἐντολές.

Ὁ λόχος, ὁμως, δέν ἀποδείχτηκε πειθήνιος. Οἱ διαδοχικοὶ ἀναβρασμοὶ εἶχαν σπάσει τὴ συνοχή. Καί οἱ ἐπώνυμες ὁμάδες κήρυξαν ἀντάρτικο. Τὴν τελευταία στιγμή φάνηκε πὼς ἔδεσε ὁ συνασπισμός. Ὁ κύκλος τῶν δελφίνων, πού πα-

ρακολουθοῦσε μέ τρόπο τίς μυστικές καί τίς δημόσιες κινήσεις τοῦ Δωδώνης, βρῆκε τόν τρόπο νά συνεργαστεῖ μέ τό κύκλωμα τοῦ τάγματος Φωστήνη, γιά νά προτείνουν, ὡς κοινό ὑποψήφιο, τόν τελευταῖο γόνο τοῦ ἁμαρτωλοῦ τάγματος, τόν Ζακύνθου Παντελεήμονα. Ὁ ἴδιος τό ἤθελε καί τό ἐπιδίωκε, σάν τήνπραγμάτωση τοῦ μεγάλου ὀνείρου του. Τά λίγα, ἀλλά δυναμικά στελέχη τῆς Σχολῆς Φωστήνη, μέ ὅλες τίς ἰδιοτυπίες τους καί μέ τίς σταθερές διασυνδέσεις τους, προσφέρθηκαν νά ὑποστηρίξουν τήν ὑποψηφιότητά του καί νά τοῦ ἐξασφαλίσουν ψήφους. Οἱ ὁμόψυχοι καί ὁμότροποι δεσποτάδες, μέ πολλή ἄνεση εἶπαν τό «ναί» καί ὑποσχέθηκαν ὅτι θά συνεργήσουν στήν τιμητική ἀναβάθμιση τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Καί τό θαῦμα (ὄχι τό θαῦμα, ἀλλά τό τραῦμα) ἔγινε. Ὁ Παντελεήμονας Μπεζενίτης, ὁ γνωστός πλέον καί μή ἐξαιρετέος, μάζεψε τίς ἀποσκευές του καί μετανάστευσε στήν Ἀττική, γιά νά γράψει τίς δοξασμένες(!!!) σελίδες τῆς ἱστορίας του.

Στά πρακτικά αὐτῆς τῆς τραγικῆς Συνοδικῆς Συνεδρίασης διαβάζουμε τήν κατάθεση τοῦ παραπόνου τοῦ Σεραφεῖμ, γιά τό ὅτι δέν ἔγινε ἀποδεκτή ἡ ἐπιθυμία του νά δοθεῖ ὁ θρόνος τῆς Ἀττικῆς στόν Δωδώνη καί τήν εὐστροφή κίνησή του νά καταθέσει, ἀμέσως, δεύτε-

ρη πρόταση, γιά τήν προαγωγή του σέ Μητροπολίτη Ζακύνθου.

Προσφωνώντας τό Χρυσόστομο, μετά τήν ἐκλογή του, εἶπε: «Σεβασμιώτατε ἐψηφισμένη ἅγιε Ζακύνθου κ. Χρυσόστομε, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σᾶς πρότεινα διά τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς εἰς τήν ὁποίαν ἐπὶ ἀρκετόν διάστημα διηκονήσατε καί κατορθώσατε πολλά, ὥστε νά ἔχετε τήν ἀγάπην τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῷ Ἀγίῳ Θεῷ...».

Εἶναι χαρακτηριστική, ἀλλά ἴσαμε τούτη τήν ὥρα «μή ἀναμεταδοθεῖσα» καί μιὰ κουβέντα, ἓνα ἐρωτηματικό, πού ἔθεσε ὁ πικραμένος καί θυμωμένος, τότε, Σεραφεῖμ, στόν τότε Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμο. Καί ἂν ἡ κουβέντα δέν ἀνακοινώθηκε, ἐπαληθεύτηκε ἀπό τά γεγονότα, πού ἀκολούθησαν.

Ὁ Παντελεήμονας πῆγε στήν Κηφισιά, ἀλλά καί ὁ Δωδώνης δέν ὀδηγήθηκε στόν κάδο τῆς ἀπόρριψης. Εἰσέπραξε τό ἀντίδωρο τῆς παρηγοριᾶς. Ἀμέσως μετά τήν ἐκλογή τοῦ Μπεζενίτη, ὡς Μητροπολίτη Ἀττικῆς, ὁ τιτουλάριος Δωδώνης ἀνυψώθηκε σέ ποιμενάρχη τῆς ἀγαπημένης του πατρίδας, τῆς Ζακύνθου. Καί, μέ δόξες καί τιμές, μέ πολεμικό καράβι, πού διατέθηκε ἀπό τίς ἐπίσημες ἀρχές, τῆς πατρίδας μας, ἐμφανίστηκε στό ποίμνιό του.

Ἡ ἱεραποστολική πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας στό σύγχρονο κόσμο

Σύγχρονοι Ὁρθόδοξοι Τοῦρκοι (I)

(Στό ρωσικό διαδικτυακό τόπο www.pravoslavie.ru/english βρήκαμε δημοσιευμένη μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη. Στόν πρόλογο διαβάζουμε: «Στήν Τουρκία, πῶρο τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἔχουν ἀπομείνει πολύ λίγοι Ἑλληνες στίς ὀρθόδοξες ἐνορίες. Αὐτοί συμπληρώνονται, σέ κάποιο βαθμό, ἀπό Ρώσους, πού ἐγκαθίστανται μόνιμα ἐκεῖ. Ὑπάρχουν ὅμως στό Πατριαρχεῖο καί Τοῦρκοι, πού ἔχουν γίνει ὀρθόδοξοι. Τελευταῖα, ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει. Ἦδη, ὀρθόδοξη γραμματεία τυπώνεται γι' αὐτούς σιά τούρκικα, καί ἐμφανίζονται στό τύπο ἄρθρα σχετικά μέ τους νεομειτασιραφέντες. Ὁ Ἀχμέτ καί ἡ Νεζλά εἶναι δύο ἀπό τους χίλιους, ἡ καί τέτοιο, Τούρκους, πού ἔχουν ἀλλάξει πίστη· καί, ἀντίθετα πρὸς ἄλλους, δέν τό κρύβουν καθόλου. Ἐδῶσαν συνέντευξη σ' ἓνα βουλγάρικο διαδικτυακό τόπο, τό «Dveri na Pravoslaviето», σχετικά μέ τήν ἱστορία τους καί διηγήθηκαν τήν πνευματική τους ἀναζήτηση, πού τους ὀδήγησε στήν Ὁρθοδοξία, καί τί σημαίνει νά εἶναι κανεῖς Χριστιανός στήν Τουρκία». Δημοσιεύουμε παρακάτω τή συνέντευξη σέ μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά καί σημειώνουμε ὅτι ἀνάλογη συνέντευξη, μέ μικρές διαφορές, τοῦ ἴδιου αὐτοῦ ζευγαριοῦ εἶχε δημοσιεύσει ἡ δική μας «Καθημερινή» στίς 12/12/2007).

Χάραξα μέ ἀδρές γραμμές, ὅλη αὐτή τήν ἱστορική διαδρομή, γιά νά προσεγγίσω καί νά κάνω κατανοητές καί τίς πρόσφατες ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις, πού ἀναπτύχθηκαν καί ἀναπτύσσονται ὄχι μέ Ἀρχιεπίσκοπο τόν Σεραφεῖμ καί μέ εὐνοούμενό του τόν τιτουλάριο Μητροπολίτη Δωδώνης Χρυσόστομο, ἀλλά μέ συμβατικό προκαθήμενο τόν ἀπό Θηβῶν καί Λεβαδείας

Ἱερώνυμο καί μέ παράγοντα, ἐπίσημα ἀρχιεπισκοπεύοντα καί διαχειριζόμενο ὅλα τά κλειδιά τοῦ Συνοδικοῦ μηχανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν Ζακύνθου Χρυσόστομο.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

-Ο τουρκικός τύπος έρμηνεύει τό φαινόμενο του νά βαπτίζονται σύγχρονοι άνθρωποι στην Τουρκία, ως έπιστροφή Τούρκων πολιτών έλληνικῆς ἢ αρμενικῆς καταγωγῆς στίς ρίζες τους. Μήπως ἡ δική σας έθνική καταγωγή ἔπαιξε κάποιο αποφασιστικό ρόλο στό νά γίνετε Χριστιανοί;

Αχμέτ: Ἡ έθνική καταγωγή ἔπαιξε σέ κάποιες περιπτώσεις ρόλο, ὅχι ὅμως στή δική μας περίπτωση. Ὅσον ἀφορᾷ ἑμένα, ἔχω γεννηθεῖ στήν Καππαδοκία, καί ἔχω συγγενεῖς, πού ἦλθαν ἀπό τόν Καύκασο. Ἀπ' ὅτι γνωρίζω κανεῖς στήν οἰκογένειά μου δέν εἶχε χριστιανικό μπαγκράουντ.

Νεζλά: Ἡ μητέρα μου ἦταν ἀπό τήν Καβάλα καί ὁ πατέρας μου ἦταν πόντιος. Κάποιοι συγγενεῖς μου μιλούν ρωμαίικα. Ἡ ἀπόφαση ὅμως νά γίνω Ὁρθόδοξη ἦταν δική μου προσωπική ἐπιλογή, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν καταγωγή μου.

-Κατά τήν ἱστορία, ἡ τουρκική ταυτότητα ἦταν τόσο πολύ δεμένη μέ τό Ἰσλάμ πού πολλοί Τούρκοι εἶναι ἀδύνατο νά δεχθοῦν ὅτι μπορεῖ νά εἶναι κανεῖς Τούρκος χωρίς νά εἶναι Μουσουλμάνος. Ποιά εἶναι ἡ δική σας ἀποψη;

Ν.: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλοί ἄνθρωποι δέν σέ θεωροῦν «Τούρκο»,

ἀν ὁμολογεῖς μιά ἄλλη θρησκεία· εἰδικά ἂν εἶσαι Χριστιανός ἢ Ἰουδαῖος. Νομίζουν ὅτι ἀνήκεις ὄχι μόνο σέ μίαν ἄλλη θρησκεία, ἀλλά καί σέ μίαν ἄλλη ἐθνικότητα.

Α.: Αὐτό μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ μέ ἀναφορά σέ ἱστορικές αἰτίες. Ἡ Ὀθωμανική τάξη διαχώρισε τίς ἐθνικές ὁμάδες σέ «μιλλέτια» μέ κριτήρια θρησκευτικά. Π.χ., ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποτελοῦσαν ἓνα «Ὁρθόδοξο ἔθνος», ἡ δέ διοίκηση δέν ἐνδιαφερόταν γιά τήν πραγματική τους ἐθνικότητα, ἂν ἦταν δηλαδή Βούλγαροι, Σέρβοι ἢ Ἕλληνες. Στήν Καππαδοκία, ἀπ' τήν ὁποία κατάγομαι, ἡ θρησκεία ἦταν αὐτή, πού χωρίζε τούς κατοίκους σέ Ρωμιούς καί Τούρκους. Οἱ Ὁρθόδοξοι στήν περιοχή Talas, ἀπ' τήν ὁποία προέρχομαι, μιλοῦσαν τούρκικα ὡς μητρική τους γλῶσσα, ἀκόμα καί τή λειτουργία τήν ἔκαναν στά τούρκικα. Ὅμως ἡ μετοχή τους στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τούς κατέτασσε στό «Ρωμαίικο Λαό».

Ἀπό τήν Τουρκική Ἱστορία γνωρίζουμε καί ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Κατά τό παρελθόν, σέ πολλές περιοχές τῆς τουρκικῆς διασποράς, τουρκικά φύλα δέχτηκαν τό Χριστιανισμό. Ὑπάρχουν Χριστιανοί Τούρκοι στήν Κεντρική Ἀσία, ὑπάρχουν οἱ Ὁρθόδοξοι Γκαγκαουζοι, (σ.μ. τουρκογενή φύλα κυρίως στή Ρουμανία), καί ὑπάρχουν χιλιάδες Τούρκοι, πού ἔχουν γίνει Χριστιανοί στήν ἴδια τήν Τουρκία. Τό ὅτι εἶναι Χριστιανοί

νοί δέν σημαίνει ὅτι ἔπαψαν νά εἶναι Τοῦρκοι. Ἐγώ εἶμαι τώρα Χριστιανός, ἀλλά εἶμαι συγχρόνως 100% Τοῦρκος, καί τά τουρκικά εἶναι ἡ μητρική μου γλῶσσα. Σήμερα ὁ διαχωρισμός τῶν ἀνθρώπων μέ βάση τόν θρησκευτικό προσανατολισμό τους εἶναι ἀναχρονισμός. Ἐν τούτοις πολλοί ἀκόμα ἐκπλήσσονται ὅταν ἀκοῦνε ὅτι ὁ α ἢ β Τοῦρκος εἶναι Χριστιανός, τά πράγματα ὁμως σιγά σιγά ὁμαλοποιούνται.

-Ποιό εἶναι τό ἐπάγγελμα σας;

Ν.: Σπούδασα διαιτολόγος καί προσφέρω ἐθελοντική ἐργασία.

Α.: Ἐγώ εἴμουν α μάνατζερ σέ μεγάλη κρατική ἐπιχείρηση καί γιά κάποιο διάστημα ἔζησα στίς ΗΠΑ. Ἀργότερα ἔκανα μπίζνες στό Βέλγιο.

-Ἀχμέτ, μήπως ἡ ἐπιθυμία σου νά γίνεις Χριστιανός γεννήθηκε τότε πού ζοῦσες καί ἐργαζόσουν σέ χριστιανικά κράτη;

Α.: Ὁχι, τό ἔδαφος εἶχε καλλιεργηθεῖ πολύ νωρίτερα. Ἀτυχῶς, ὁ Χριστιανισμός στήν Τουρκία θεωρεῖται σάν κάτι, πού ἔρχεται «ἀπέξω». Αὐτό εἶναι λάθος, γιατί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μέρος τῆς ἱστορίας τῆς περιοχῆς μας. Αὐτό μπορεῖ νά τό διαπιστώσει κανεῖς ἀπό τά προνόμια, πού παραχώρησε ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητής στό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Εἶχα κάποια ἰδέα γιά τό Χριστιανισμό ἀπό τά παιδικά μου χρόνια, μέσα ὁμως ἀπό τό πρίσμα τοῦ Ἰσλάμ. Πολλοί μουσουλμάνοι τρέφουν μεγάλη ἐκτίμηση γιά τοὺς χριστιανούς, ἡ ὁποία ἔχει σχέση μέ τό γεγονός ὅτι τό Κοράνι δέχεται τόν Ἰησοῦ σάν ἓνα προφήτη. Γενικά δέ, οἱ μουσουλμάνοι σέβονται ἐπίσης καί τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ὑποθέτω νά ἔχετε δεῖ τά πλήθη τῶν μουσουλμάνων, πού συρρέουν στίς ρωμαίικες Ἐκκλησίες τῆς Ἰσταμπούλ γιά νά προσκυνήσουν ἅγια λείψανα καί νά ζητήσουν ἀπό τοὺς ἁγίους βοήθεια. Στήν Τουρκία εἴμαστε ἔτοιμοι νά δεχτοῦμε τό μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἄν ὑπάρχουν προβλήματα, αὐτά ἔχουν νά κάνουν μέ τήν ἐκπαίδευση, καί ἀπ' τίς δύο πλευρές, καί μέ τήν ἄγνοια. Π.χ., πολλοί μουσουλμάνοι δέν ἔχουν συλλάβει τή διδασκαλία περί Ἀγίας Τριάδος καί νομίζουν ὅτι λατρεύουμε τρεῖς θεοὺς καί ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι μιὰ πολιτική θρησκεία. Δέν τά λέω αὐτά ἀσκώντας κριτική στό Ἰσλάμ· ἐκθέτω τό γεγονός μόνο ὡς ἓνα παράδειγμα τοῦ πόσο ἀνημέρωτοι εἶναι.

-Νεζλά, καί ἡ δική σου ἀναζήτηση ἄρχισε στήν Τουρκία;

Ν.: Ναί, ὅταν σπούδαζα στό Πανεπιστήμιο. Ἡ οἰκογένειά μου εἶχε μιὰ γενική θρησκευτικότητα, χωρίς

Γεννήθηκε η αγάπη

Στό επίσημο δημοσιογραφικό όργανο της Έκκλησίας της Ελλάδος (φύλλο 'Ιουνίου του 2010), διαβάσαμε:

«*Συνήλθε τήν Τετάρτη, 23 'Ιουνίου 2010, σπίν τέταρτη Συνεδρία Της ή Διαρκής 'Ιερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος, υπό τήν Προεδρία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. 'Ιερωνύμου... 'Ο Μακαριώτατος Πρόεδρος ενημέρωσε τά μέλη της Διαρκούς 'Ιερᾶς Συνόδου γιά τήν απόφαση της 'Ιερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Αθηνών νά αποχωρήσει ὡς ἐταῖρος ἀπό τήν Μ.Κ.Ο. "ΑΛΛΗΛΕΥΓΗ". Κατόπιν αὐτοῦ ἀποφασίσθηκε νά εἰσέλθει ή 'Εκκλησία της Ελλάδος σπίν θέση της ἀπερχομένης 'Ιερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Αθηνών, ὡς ἐταῖρος. Παράλληλα, ἀποφασίσθηκε ή ἀλλαγή της ἐπωνυμίας του Μη Κυβερνητικοῦ Ὁργανισμοῦ σέ Μ.Κ.Ο. "ΑΓΑΠΗ"».*

νά ἀκολουθεῖ κατά γράμμα ὅλες τίς ἐπιταγές του 'Ισλάμ. Θεωροῦσα τόν ἑαυτό μου Μουσουλμάνα, ἕως ὅτου ἄρχισε νά ἀποστασιοποιῶμαι ἀπό τό 'Ισλάμ κατά τή διάρκεια τῶν σπουδῶν μου στήν Ἀγκυρα. Οἱ γονεῖς μου μοῦ ἔδωσαν τήν ἐλευθερία νά ἀποφασίσω μόνη μου γιά τή σχέση μου μέ τή θρησκεία. Ὅταν ἤμουν στό 'Ισλάμ, ἔνιωθα κάτι κενό μέσα μου, πού ἀπαιτοῦσε πλήρωση. Διάβασα καί ἐρεύνησα. Καί ἔφτασα στό δρόμο πρὸς τήν Ὁρθοδοξία.

(Ἀκολουθεῖ τό β' μέρος).

Ἡ ἀνακοίνωση αὐτή, ἀφύπνιστική καί δυναμική, ἐνημερώνει ὁλόκληρο τό ἀνίσχυο πλήρωμα τῆς ἐλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες μας καί ποιμένες μας, φωτισμένοι ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐνέγραψαν, κατά τήν ἱστορική αὐτή ἡμέρα, ὡς πρῶτιστο καί ἀπαραβίαστο χρέος τους, τήν προσωπική καλλιέργεια καί ἄσκηση τῆς

Ἀγάπης καί τόν Εὐαγγελισμό τοῦ λαοῦ, ὅτι πρώτη καί μέγιστη ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ΑΓΑΠΗ.

Γνωρίζοντας πόσο κενοί εἶναι οἱ χῶροι τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου καί, εἰδικά, τοῦ Συνοδικοῦ ΑΡΧΕΙΟΥ ἀπό τά ἀποτυπώματα τοῦ μόχθου καί ἀπό τά πρόσφατα θησαυρισμένα μνημόνια τῆς ἀγάπης ἢ τοῦ μίσους καί πόσο στερημένο ζωτικῶν χυμῶν εἶναι τό σημερινό-κατά συνθήκη-φλύαρο, ἀλλά τυποποιημένο, κήρυγμα τῆς ἀγάπης, ἐνθουσιάσθηκαν οἱ ἀναγνώστες τῆς εἰδσης καί ὑψωσαν βλέμμα συγκίνησης καί εὐχριστίας στό θρόνο τῆς ἀπειρης ΑΓΑΠΗΣ.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο
Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης
Κωδικός 2360
Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης
ὁ Μητροπολίτης
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Διεύθυνση
19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς
Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ
Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ἡ ἀγάπη πέθανε

Λυποῦμαι, γιατί ἀναγκάζομαι νά φέρω στή δημοσιότητα τό θλιβερό γεγονός τοῦ θανάτου τῆς Ἀγάπης καί νά συλλυπηθῶ τούς συναπισκόπους μου, τόν Μακαριώτατο Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τά μέλη τῆς Ἱερῆς Συνέλευσης καί ὅλους τούς σύγχρονους ποιμένες, πού λιτανεύουν, τούτη τήν ὥρα, τό λείψανο τῆς ἈΓΑΠΗΣ.

Καί θλίβομαι περισσότερο, γιατί εἶμαι ὑποχρεωμένος νά μεταφέρω στό λαό τοῦ Θεοῦ τά δημοσιεύματα, πού ἀναγγέλλουν τή διάλυση τῆς Μ.Κ.Ο. ΑΓΑΠΗ, πού εἶναι ἡ διάδοχη καί ἡ συνέχεια τῆς ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ.

Στό φύλλο τῆς 28-29 Αὐγούστου τῆς ἐφημερίδας «ὁ κόσμος τοῦ Ἐπενδυτῆ», διαβά-ζουμε:

«Παρελθόν ἀποτελεῖ ἡ ἀμαρτωλή Μ.Κ.Ο. τῆς Ἐκκλησίας «Ἀλληλεγγύη», ἡ ὁποία πρόσφατα μετονομάσθηκε σέ «Ἀγάπη». Ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου ἀρκετά καθυστερημένη, γιά τήν εἴσοδο τῆς «ἐταιρείας σέ φάση ἐκκαθάρισης καί περάτωσης τῶν ὑποχρεώσεων της ἐλή-

φθη ἔπειτα ἀπό σχετικές εἰσηγήσεις τῶν μητροπολιτῶν Ἠλείας καί Ἰωαννίνων. Στήν πράξη ὁμολογεῖ τήν, πολύ πρόσφατη, ἀποτυχημένη ἀπόφαση συνέχισης τῆς δραστηριότητας τῆς Μ.Κ.Ο. μέ ἄλλο ὄνομα».

Καί στήν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» τῆς 27ης Αὐγούστου, διαβάσαμε: «Σέ ἐκκαθάριση ἡ "Ἀγάπη", στόν ἀέρα 130 ἐργαζόμενοι. Εἶχε προηγηθεῖ ἐπιστολή "φωτιά" τοῦ μητροπολίτη Ἰωαννίνων Θεοκλήτου καί προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (ΕΚΥΟ), στήν ὁποία ἔκανε λόγο εὐθέως γιά φαινόμενα κακοδιαχείρισης στήν "Ἀλληλεγγύη" (σ.σ. τόν περασμένο Ἰούνιο μετονομάστηκε σέ "Ἀγάπη") καί μάλιστα τά τελευταῖα δύο χρόνια ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου...».

Ἡ «Ἀγάπη γεννήθηκε στίς 23 Ἰουνίου 2010 στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί πέθανε στίς 26 Αὐγούστου 2010. Ἔζησε, δηλαδή, 64 μέρες. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος πρόλαβε νά χαρεῖ καί νά διαφημίσει τή γέννησή της. Ἀλλά δέ βρῆκε τό χρόνο καί, προφανῶς, οὔτε τό κουράγιο, νά θρηνήσει τό θάνατό της. Τοῦ εὐχόμαστε καλή παρηγοριά.

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr